

[Udenrigsministeren.]

De begivenheder, der er foregået i den seneste tid, må give anledning til, at man overvejer spørgsmålet, sådan som generalsekretæren opfordrer til, men også gør det uden de tillægsord, det ærede medlem føjer til sit spørgsmål.

Men jeg vil gerne minde om, at den indgriben, der har fundet sted, må ses dels i lyset af den regionale aftale, der findes — det ærede medlem citerede jo de bestemmelser, der findes i denne pagt om OAS, og det forekommer også mig vanskeligt at se, hvorledes aktionen kan bringes i overensstemmelse med ordlyden i denne pagt — dels i lyset af, hvad der siges i FN-pagtens artikel 52 — jeg beder om tilladelse til et citat — hvori det hedder:

„Intet i nærværende pagt udelukker regionale aftaler eller institutioner, der skal behandle sådanne sager vedrørende opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed, som egner sig til foretagelse af regionale skridt, forudsat at sådanne aftaler og institutioner og deres virksomhed er i overensstemmelse med De Forenede Nationers formål og grundsætninger.“

Det ærede medlem ved, at det er den danske regerings opfattelse, at det, der er den vigtigste opgave, er at sikre, at det bliver De Forenede Nationer, der får lejlighed til at foretage de fredsbevarende aktioner. Alle beklager vi de tilfælde, hvor lande og stater forhindrer, at De Forenede Nationer får lejlighed til at udøve denne funktion, således som vi under Vietnamkonflikten har været vidne til, at både Nordvietnam og Pekingkina har modsat sig endog at modtage en repræsentant for FN's generalsekretær for at drøfte mulighederne for en fredelig løsning. Vi mener, at tvært imod at indtage en sådan holdning bør man styrke De Forenede Nationers mulighed for at gennemføre deres funktioner.

Det ærede medlem ved også, at netop gennemførelse af de fredsbevarende aktio-

ner har kastet FN ud i en økonomisk, en finansiel krise, som vi ser på med den dybeste alvor, ikke mindst fordi baggrunden for denne finansielle krise er en uoverensstemmelse om, hvorledes man skal kunne foretage fredsbevarende aktioner fra FN's side, hvem der skal have kompetencen.

Jeg kan være enig med det ærede medlem i, at i dette problemkompleks er der kommet et nyt indslag, nemlig det indslag, der hedder afvejelsen af, hvor en regional organisation kan gribe ind, og hvor det må være FN, der griber ind. Her henholder vi os i den danske regering til den formulering, som findes i pagtens artikel 52, og jeg gentager, at vi synes, det er fornuftigt, således som generalsekretæren har foreslået det, at man overvejer de regionale organisationers virksomhed i lyset af denne paragraf.

Kai Moltke: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for svaret, og jeg skal beklage, hvis man på nogen måde har haft anledning til at tro, at jeg citerede U Thant direkte. Det har jeg selvfølgelig ikke gjort her i mit spørgsmål, hvad jeg heller ikke har givet det udseende af. Men på den anden side er den højtærede udenrigsminister godt bekendt med afsnittet om de regionale organisationer, hvis virksomhed man ikke bestrider. For OASs vedkommende er jo den virksomhed, som er indregistreret i FN — det charta, i hvilket man forpligter sig til ikke at blande sig i andre staters indre og ydre anliggender — afgørende. Det er registreret i De Forenede Nationer, men efter U Thants advarsel — hvor han siger, at hvis man lader OAS fortsætte i en sådan rolle, kan man ikke nægte f. eks. Organisationen for den Afrikanske Enhed eller Den arabiske Liga lignende fuldmagter eller beføjelser på deres område — tror jeg, man bliver nødt til at erkende, at en sådan bredden af fuldmagter til regionale organisationer meget let og ikke mindst i Israel-spørgsmålet kan skabe et præcedens, som er alt andet end ønskeligt under de nuvæ-